

1984

ΤΖΟΡΤΖ ΟΡΓΟΥΕΛ

1984

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΑΛΕΞΗΣ ΚΑΛΟΦΩΛΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ήταν μια λαμπρή, κρύα μέρα του Απρίλη και τα ρολόγια χτυπούσαν δεκατρείς. Ο Γουίνστον Σμιθ, με το πιγούνι κατεβασμένο στο στήθος του σε μια προσπάθεια να γλιτώσει από τον τσουχτερό αέρα, γλίστρησε μέσα από τις τζαμένιες πόρτες των Μεγάρων της Νίκης γρήγορα, αλλά όχι τόσο γρήγορα ώστε να εμποδίσει έναν μικρό στρόβιλο από χοντρή σκόνη να τρυπώσει κι αυτός μαζί του.

Ο προθάλαμος της πολυκατοικίας μύριζε βραστό λάχανο και παλιές κουρελούδες. Στον μέσα τοίχο ήταν κολλημένη μια έγχρωμη αφίσα, πολύ μεγάλη για εσωτερικό χώρο. Απεικόνιζε απλώς ένα τεράστιο πρόσωπο, με πλάτος μεγαλύτερο από ένα μέτρο: ήταν το πρόσωπο ενός άντρα γύρω στα σαράντα πέντε, με παχύ μαύρο μουστάκι και αδρά, αλλά γοπευτικά χαρακτηριστικά. Ο Γουίνστον προχώρησε προς τις σκάλες. Δεν είχε νόημα να δοκιμάσει να χρησιμοποιήσει το ασανσέρ. Ακόμα και τις καλές μέρες λειτουργούσε σπάνια, και προς το παρόν το ηλεκτρικό ήταν κομμένο από την ανατολή ως τη δύση του ήλιου. Αυτό το μέτρο εντασσόταν στην εκστρατεία εξοικονόμησης ενέργειας ενόψει της Εβδομάδας Μίσους. Το διαμέρισμά του βρισκόταν στον

έβδομο όροφο και ο Γουίνστον, που ήταν τριάντα εννέα χρόνων και υπέφερε από ένα κισώδες έλκος πάνω από τον δεξί του αστράγαλο, ανέβηκε αργά, κάνοντας αρκετές στάσεις για να ξαναβρεί την ανάσα του. Σε κάθε πλατύσκαλο, απέναντι από το φρεάτιο του ασανσέρ, η αφίσα με το τεράστιο πρόσωπο τον κοίταζε από τον τοίχο. Ήταν μία από αυτές τις φωτογραφίες που είναι τόσο καλά μελετημένες, ώστε τα μάτια παρακολουθούν την κάθε κίνησή σου. Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ ΣΕ ΒΛΕΠΕΙ, έγραφε η λεζάντα από κάτω.

Μέσα στο διαμέρισμα, μια απαλή και γλυκιά φωνή διάβαζε μια λίστα από αριθμούς που αφορούσαν την παραγωγή αργού σιδήρου. Η φωνή ερχόταν από μια μακρόστενη μεταλλική πλακέτα που έμοιαζε με θαμπό καθρέφτη και αποτελούσε μέρος της επιφάνειας του τοίχου στα δεξιά. Ο Γουίνστον γύρισε έναν διακόπτη και η ένταση της φωνής μειώθηκε κάπως, αν και τα λόγια εξακολουθούσαν να ξεχωρίζουν. Η ένταση της συσκευής (ή τηλεθόνης, όπως ονομαζόταν) μπορούσε να χαμηλώσει, αλλά ήταν αδύνατον να την κλείσεις εντελώς. Πλησίασε στο παράθυρο – μια μικροκαμωμένη, λιπόσαρκη φιγούρα, που η μπλε φόρμα, η στολή του Κόμματος, απλώς τόνιζε την ισχνότητά της. Τα μαλλιά του ήταν πολύ ξανθά, το πρόσωπό του κοκκινωπό από φυσικού του, η επιδερμίδα του άγρια από το σκληρό σαπούνι, τα στομωμένα ζυραφάκια και το κρύο του χειμώνα που είχε μόλις τελειώσει.

Ο κόσμος απέξω, ακόμα και με το τζάμι του παραθύρου κλειστό, έμοιαζε κρύος. Στον δρόμο, ο αέρας σχημάτιζε μικρές σπειροειδείς δίνες από σκόνη και σκισμένα παλιόχαρτα και μόλο που ο ήλιος έλαμπε και ο ουρανός είχε μια σκληρή, γαλαζωπή απόχρωση, είχες την εντύπωση ότι δεν υπήρχε χρώμα πουθενά αλλού εκτός από τις αφίσες που ήταν κολλημένες παντού. Το πρόσωπο με το μαύρο μουστάκι σε κοίταζε επίμονα και αυταρχικά από κάθε γωνία. Μια τέτοια αφίσα υπήρχε στην

πρόσοψη του ακριβώς απέναντι κτιρίου. Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ ΣΕ ΒΛΕΠΕΙ, έγραφε η λεζάντα, ενώ τα σκούρα μάτια κοίταζαν βαθιά μέσα στα μάτια του Γουίνστον. Λίγο πιο κάτω στον δρόμο, μια άλλη αφίσα, σκιασμένη στη μία γωνία της, πλατάγιζε ακανόνιστα στον αέρα, καλύπτοντας και αποκαλύπτοντας εναλλάξ τη λέξη ΑΓΓΟΣ. Μακριά, στο βάθος, ένα ελικόπτερο πετούσε χαμηλά ανάμεσα στις στέγες, έμενε για μια στιγμή μετέωρο στον αέρα, σαν κρεατόμυγα, και έπειτα συνέχιζε απότομα την καμπύλη πτήση του. Ήταν η περιπολία της αστυνομίας, που κατασκόπευε τα παράθυρα των σπιτιών. Παρ' όλα αυτά, οι περιπολίες δεν μετρούσαν και πολύ. Το μόνο που μετρούσε ήταν η Αστυνομία της Σκέψης.

Πίσω από την πλάτη του Γουίνστον η φωνή από την τηλεθόνη συνέχιζε να φλυαρεί για τον αργό σίδηρο και την υπέρβαση των στόχων του Ένατου Τριετούς Πλάνου. Η τηλεθόνη λειτουργούσε ως πομπός και δέκτης ταυτόχρονα. Κατέγραφε κάθε ήχο που παρήγε ο Γουίνστον και ήταν πιο δυνατός από έναν πολύ σιγανό ψίθυρο· επιπλέον, όσο εκείνος παρέμενε μέσα στην οπτική εμβέλεια της μεταλλικής πλακέτας, εκείνη μπορούσε να τον βλέπει και να τον ακούει. Βεβαίως, δεν υπήρχε τρόπος να καταλάβεις αν βρισκόσουν υπό παρακολούθηση μια δεδομένη στιγμή. Μόνο να μαντέψεις μπορούσες πόσο συχνά, ή μέσω ποιου συστήματος, ήταν συνδεδεμένη η Αστυνομία της Σκέψης με κάθε μεμονωμένο δίαυλο. Ήταν πιθανόν μέχρι και να παρακολουθούν τους πάντες συνεχώς. Όμως σε κάθε περίπτωση μπορούσαν να συνδεθούν με τον δίαυλό σου όποτε ήθελαν. Ήσουν υποχρεωμένος να ζεις –και ζούσες, καθώς η συνήθεια γινόταν ένστικτο– με τη σκέψη ότι άκουγαν κάθε ήχο που έκανες και πως, εκτός από τις στιγμές που ήσουν στο σκοτάδι, έλεγχαν την κάθε κίνησή σου.

Ο Γουίνστον συνέχιζε να έχει την πλάτη του στραμμένη στην τη-

λεοθόνη. Ήταν πιο ασφαλές· ωστόσο, όπως καλά ήξερε, ακόμα και μια πλάτη μπορούσε να μαρτυρήσει πολλά. Ένα χιλιόμετρο πιο πέρα, το Υπουργείο Αλήθειας, το μέρος όπου δούλευε, δέσποζε τεράστιο και κατάλευκο πάνω από το βρόμικο τοπίο. Αυτό, σκέφτηκε με ένα είδος ακαθόριστης αποστροφής – αυτό ήταν το Λονδίνο, η μεγαλύτερη πόλη του Διαδρόμου Προσγείωσης Ένα, της τρίτης πιο πυκνοκατοικημένης επαρχίας της Ωκεανίας. Προσπάθησε να αντλήσει από τα παιδικά του χρόνια κάποια ανάμνηση που θα μπορούσε να του πει αν το Λονδίνο ήταν πάντοτε έτσι. Υπήρχαν ανέκαθεν αυτοί οι ορίζοντες από σαθρά σπίτια του δέκατου ένατου αιώνα, με τοίχους που στηρίζονται από ξύλινα αντερείσματα, παράθυρα μπαλωμένα πρόχειρα με χαρτόνια και στέγες από αυλακωτή λαμαρίνα, με παρανοϊκούς επιτοίχιους κήπους που γέρνουν προς κάθε κατεύθυνση; Τα βομβαρδισμένα σημεία όπου το ασβεστοκονίαμα στροβιλιζόταν στον αέρα και το επιλόβιο φύτρωνε όπως όπως πάνω στους σωρούς από μπάζα· τα σημεία όπου οι βόμβες είχαν αποψιλώσει κάποια μεγαλύτερη έκταση και όπου τώρα είχαν ξεφυτρώσει άθλια ξύλινα παραπήγματα που θύμιζαν κοτέτσια; Όμως ήταν ανώφελο, δεν μπορούσε να θυμηθεί τίποτε δεν απέμενε από την παιδική του ηλικία πέρα από μια σειρά φωτεινές εικόνες, που εμφανίζονταν δίχως φόντο και ήταν ως επί το πλείστον ακατάληπτες.

Το Υπουργείο Αλήθειας –Υπαλήθειας, σύμφωνα με τη Νέα Ομιλία* – ήταν εντυπωσιακά διαφορετικό από κάθε άλλο αντικείμενο στο οπτικό πεδίο του Γουίνστον: Ένα κολοσσιαίο πυραμιδόσχημο κτίριο από γυαλιστερό λευκό τοιμέντο που υψωνόταν προς τον ουρανό με μια

---

* Σημείωση του συγγραφέα: Η Νέα Ομιλία ήταν η επίσημη γλώσσα της Ωκεανίας. Για τη δομή και την ετυμολογία της βλ. Παράρτημα.

σειρά αμφιθεατρικές βεράντες, φτάνοντας σε ύψος τριακοσίων μέτρων. Από το σημείο όπου στεκόταν ο Γουίνστον μόλις που κατάφερνε να διαβάσει τα τρία συνθήματα του Κόμματος, γραμμένα στη λευκή του πρόσοψη με καλαίσθητους χαρακτήρες:

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΙΡΗΝΗ
 Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΣΚΛΑΒΙΑ
 Η ΑΓΝΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΜΗ

Λεγόταν πως το Υπουργείο Αλήθειας περιλάμβανε τρεις χιλιάδες αίθουσες πάνω από το επίπεδο του εδάφους και αντίστοιχες διακλαδώσεις κάτω απ' αυτό. Υπήρχαν μόνο τρία ακόμη κτίρια με παρόμοια εμφάνιση και μέγεθος, διάσπαρτα σε όλο το Λονδίνο. Έκαναν τα γύρω κτίσματα να μοιάζουν τόσο λιλιπούτεια, που από την ταράτσα των Μεγάρων της Νίκης μπορούσες να δεις και τα τέσσερα ταυτόχρονα. Ήταν οι έδρες των τεσσάρων υπουργείων που μοιράζονταν μεταξύ τους ολόκληρο τον μηχανισμό της κυβέρνησης: του Υπουργείου Αλήθειας, που αντικείμενό του ήταν οι ειδήσεις, η ψυχαγωγία, η εκπαίδευση και οι τέχνες· του Υπουργείου Ειρήνης, που ασχολούνταν με τον πόλεμο· του Υπουργείου Αγάπης, που φρόντιζε για τη διατήρηση του νόμου και της τάξης, και του Υπουργείου Αφθονίας, που ήταν υπεύθυνο για τις οικονομικές υποθέσεις. Οι ονομασίες τους στη Νέα Ομιλία ήταν: *Υπαδήθεια*, *Υπειρήνη*, *Υπαγάπη* και *Υπαφθονία*.

Το Υπουργείο Αγάπης ήταν το πιο τρομακτικό απ' όλα. Δεν είχε ούτε ένα παράθυρο. Ο Γουίνστον δεν είχε μπει ποτέ μέσα εκεί, δεν είχε βρεθεί καν σε απόσταση μικρότερη του μισού χιλιομέτρου από αυτό. Ήταν ένας χώρος στον οποίο δεν υπήρχε περίπτωση να μπει αν δεν είχες κάποια εργασία εγκεκριμένη από επίσημη αρχή, και ακόμα και

τότε ήσουν υποχρεωμένος να περάσεις έναν λαβύρινθο από συρματοπλέγματα, ατσάλινες πόρτες και κρυμμένα πολυβολεία. Ακόμα και στους δρόμους που οδηγούσαν στις φυλασσόμενες παρυφές του περιφέρονταν φρουροί με όψη γορίλα και κατάμαυρες στολές, οπλισμένοι με κλομπ.

Ο Γουίνστον γύρισε απότομα. Είχε φροντίσει ώστε τα χαρακτηριστικά του να προβάλλουν την έκφραση ήρεμης αισιοδοξίας που ήταν φρόνιμο να έχεις όταν αντίκριζες την τηλεοθόνη. Διέσχισε το δωμάτιο και μπήκε στη μικροσκοπική κουζίνα. Φεύγοντας από το Υπουργείο τέτοια ώρα, είχε θυσιάσει το γεύμα του στην τραπεζαρία και ήξερε καλά ότι στην κουζίνα του σπιτιού του δεν υπήρχε τίποτε φαγώσιμο εκτός από ένα κομμάτι σκούρο ψωμί που ήταν αναγκασμένος να φυλάξει για το πρωινό της επόμενης μέρας. Κατέβασε από το ράφι ένα μπουκάλι που περιείχε ένα άχρωμο υγρό και είχε μια λιπή λευκή ετικέτα που έγραφε ΤΖΙΝ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ. Ανάδιδε μια απδιαστική, ελαιώδη μυρωδιά που θύμιζε κινέζικο ρυζόκρασο. Ο Γουίνστον γέμισε ένα φλιτζάνι του τσαγιού, προετοιμάστηκε για το σοκ και κατέβασε το υγρό μονομιás, σαν μια δόση φαρμάκου.

Αμέσως το πρόσωπό του κοκκίνισε και τα μάτια του γέμισαν νερό. Το ποτό θύμιζε νιτρικό οξύ, και επιπλέον, όταν το κατάπινες, είχες την αίσθηση ότι έτρωγες ένα χτύπημα με λαστιχένιο κλομπ στο πίσω μέρος του κεφαλιού σου. Την επόμενη στιγμή, ωστόσο, το κάψιμο στο στομάχι του είχε καταλαγιάσει και ο κόσμος άρχισε να μοιάζει πιο χαρούμενος. Έβγαλε ένα τσιγάρο από ένα τσαλακωμένο πακέτο που έγραφε ΤΣΙΓΑΡΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ και, απρόσεκτος, το κράτησε όρθιο, με αποτέλεσμα ο καπνός του να αδειάσει στο πάτωμα. Με το επόμενο είχε μεγαλύτερη επιτυχία. Γύρισε πίσω στο καθιστικό και κάθισε σε ένα μικρό τραπέζι που βρισκόταν στα αριστερά της τηλεοθόνης. Από

το συρτάρι του τραπεζιού έβγαλε έναν κονδυλοφόρο, ένα μελανοδοχείο και ένα χοντρό άγραφο τετράδιο με κόκκινη ράχη και εξώφυλλο με νερά που θύμιζαν μάρμαρο.

Για κάποιον λόγο η τηλεθόνη στο καθιστικό του βρισκόταν σε ασυνήθιστη θέση. Αντί να είναι τοποθετημένη, όπως συνηθιζόταν, στο βάθος του δωματίου απ' όπου μπορούσε να το ελέγχει ολόκληρο, βρισκόταν στον πλαϊνό τοίχο, απέναντι από το παράθυρο. Δίπλα της υπήρχε μια ρηχή εσοχή όπου καθόταν τώρα ο Γουίνστον, και η οποία, όταν χτίζονταν τα διαμερίσματα, μάλλον προοριζόταν για βιβλιοθήκη. Καθισμένος στην εσοχή και με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο, ο Γουίνστον μπορούσε να παραμένει έξω από την εμβέλεια της τηλεθόνης, τουλάχιστον την οπτική. Βεβαίως, η θόνη μπορούσε να τον ακούει, αλλά όσο έμενε σε αυτή τη θέση ήταν αθέατος. Κατά ένα μέρος, ήταν η ασυνήθιστη διαρρύθμιση του δωματίου που του είχε βάλει την ιδέα γι' αυτό που ετοιμαζόταν να κάνει.

Όμως είχε συμβάλει και το τετράδιο που είχε μόλις βγάλει από το συρτάρι. Ήταν όμορφο με έναν παράξενο τρόπο. Το λείο, υπόλευκο χαρτί του, λιγάκι κιτρινωμένο από την πολυκαιρία, ανήκε σε ένα είδος που είχε πάψει να παράγεται εδώ και τουλάχιστον σαράντα χρόνια. Παρ' όλα αυτά, μάντευε ότι το τετράδιο ήταν πολύ παλιότερο. Το είχε δει στη βιτρίνα ενός μικρού, πνιγηρού παλαιοπωλείου σε μια ετοιμόρροπη συνοικία της πόλης (ποια ακριβώς, δεν θυμόταν εκείνη τη στιγμή) και τον είχε κυριεύσει αμέσως η ακατανίκητη επιθυμία να το αποκτήσει. Υποτίθεται ότι στα μέλη του Κόμματος απαγορευόταν να μπαίνουν σε κανονικά μαγαζιά (να έχουν «συναλλαγές στην ελεύθερη αγορά», όπως λέγονταν), αλλά ο κανόνας δεν ήταν απαράβατος, καθώς υπήρχαν διάφορα πράγματα, όπως κορδόνια και ξυραφάκια, που ήταν αδύνατον να προμηθευτεί κάποιος με άλλον τρόπο. Είχε ρίξει μια

γρήγορη ματιά πάνω κάτω στον δρόμο και έπειτα είχε τρυπώσει μέσα και είχε αγοράσει το τετράδιο για δύομισι δολάρια. Τότε δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι το ήθελε για κάποιον συγκεκριμένο σκοπό. Γεμάτος ενοχές, το είχε φέρει σπίτι του μέσα στον χαρτοφύλακά του. Ακόμα και με τις σελίδες του κενές, ήταν ένα επικίνδυνο απόκτημα.

Αυτό που ετοιμαζόταν να κάνει ήταν να ξεκινήσει ένα ημερολόγιο. Δεν ήταν κάτι παράνομο (τίποτε δεν ήταν παράνομο, μια και δεν υπήρχαν πια νόμοι), αλλά αν τον ανακάλυπταν ήταν μάλλον σίγουρο ότι θα τον τιμωρούσαν με θάνατο, ή με τουλάχιστον είκοσι πέντε χρόνια σε στρατόπεδο καταναγκαστικής εργασίας. Ο Γουίνστον σφώνωσε μια μύτη στον κονδυλοφόρο και την έγλειψε για να διώξει το λίπος. Η πένα ήταν ένα πρωτόγονο εργαλείο που οι άνθρωποι σπάνια χρησιμοποιούσαν πια, ακόμα και για να υπογράψουν, αλλά είχε καταφέρει να βρει μία στα κρυφά και με κάποια δυσκολία, μόνο και μόνο επειδή είχε την αίσθηση ότι στο υπέροχο, υπόλευκο χαρτί άξιζε να γράψει κανείς με μια αληθινή πένα αντί να το γδάρει με ένα σιλό. Εκτός από πολύ σύντομα σημειώματα, συνήθως όλα υπαγορεύονταν στον λογογράφο,* κάτι βεβαίως αδύνατον για τον σκοπό που είχε κατά νου. Βούτηξε την πένα στο μελάνι και έπειτα δίστασε για μια στιγμή. Ένα τρέμουλο φτερούγισε στα σωθικά του. Το σημάδεμα του χαρτιού ήταν η καθοριστική κίνηση. Με μικρούς, αδέξιους χαρακτήρες, έγραψε:

4 Απριλίου 1984

---

* Η λέξη χρησιμοποιείται εδώ με τη σημασία της συσκευής που μετατρέπει αυτόματα τον προφορικό λόγο που εκφωνεί ο χρήστης της μέσω μικροφώνου σε κείμενο (όπως έχει καταγραφεί στην πρόσφατη ελληνική λεξικογραφία) και όχι με αυτή του συντάκτη δικανικού ή πολιτικού λόγου. (Σ.τ.Μ.)

Έγειρε πίσω στην καρέκλα του. Ένιωσε να κατακλύζεται από μια αίσθηση απόλυτης ανημποριάς. Κατ' αρχάς, δεν ήξερε με βεβαιότητα αν ήταν *πράγματι* 1984. Η χρονιά θα πρέπει να ήταν κατά προσέγγιση αυτή, καθώς ήταν αρκετά σίγουρος ότι ο ίδιος ήταν τριάντα εννέα χρόνων και πίστευε ότι είχε γεννηθεί το 1944 ή το 1945· όμως εκείνη την εποχή ήταν μάλλον αδύνατον να προσδιορίσεις οποιαδήποτε χρονολογία έστω και κατά προσέγγιση ενός ή δύο χρόνων.

Για ποιον, αναρωτήθηκε ξαφνικά, έγραφε αυτό το ημερολόγιο; Για τους ανθρώπους του μέλλοντος, για όσους δεν είχαν ακόμη γεννηθεί. Το μυαλό του πλανήθηκε για μια στιγμή στην αμφίβολη χρονολογία πάνω στη σελίδα και έπειτα σκόνηταξε πάνω στη λέξη της Νέας Ομιλίας *διπλοσκέψη*. Για πρώτη φορά, συνειδητοποίησε την κλίμακα του εγχειρήματός του. Πώς μπορούσες να επικοινωνήσεις με το μέλλον; Ήταν κάτι αδύνατον από τη φύση του. Είτε το μέλλον θα έμοιαζε με το παρόν, και τότε κανείς δεν θα τον άκουγε, είτε θα ήταν διαφορετικό, και η επικίνδυνη θέση στην οποία είχε βάλει τον εαυτό του δεν θα είχε κανένα νόημα.

Για λίγη ώρα έμεινε να κοιτάζει ηλίθια το χαρτί. Η εκπομπή στην τηλεοθόνη είχε αλλάξει και τώρα έπαιζε στριγκά στρατιωτικά εμβατήρια. Ήταν περίεργο που ένιωθε ότι όχι μόνο είχε χάσει την ικανότητα να εκφραστεί, αλλά και ότι είχε ξεχάσει τι σκόπευε αρχικά να πει. Προετοιμαζόταν γι' αυτή τη στιγμή εδώ και εβδομάδες, αλλά δεν είχε περάσει από το μυαλό του ότι θα χρειαζόταν κάτι άλλο πέρα από κουράγιο. Αυτή καθαυτή η πράξη του γραψίματος θα ήταν εύκολη. Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να μεταφέρει στο χαρτί τον ακατάπαυστο, στενάχωρο μονόλογο που ανάβλυζε μέσα στο μυαλό του, κυριολεκτικά για χρόνια. Εκείνη τη στιγμή, ωστόσο, ακόμα κι αυτός ο μονόλογος είχε στερέψει. Επιπλέον, το κρισώδες έλκος του τον φαγούριζε ανυπόφορα. Δεν τόλμησε να το ξύσει, γιατί όποτε το έκανε ερεθιζόταν. Τα

δευτερόλεπτα στο ρολόι κυλούσαν. Είχε συναίσθηση μόνο της κενής σελίδας μπροστά του, της φαγούρας πάνω από τον αστράγαλό του, της εκκωφαντικής μουσικής και της ελαφριάς ζάλης που του έφερνε το τζιν.

«Αυτός που ελέγχει το παρελθόν ελέγχει το μέλλον:
Αυτός που ελέγχει το παρόν ελέγχει το παρελθόν».

Κρουμμένος στα έγκατα του Τμήματος Αρχείων στο Χαγανές κτίριο του Υπουργείου Αλήθειας, ο Γουίνστον Σμιθ ξαναγράφει επιδέξια άρθρα παλιότερων εφημερίδων, αλλάζει ειδήσεις, έτσι ώστε το ιστορικό αρχείο να βρίσκεται σε πλήρη συμφωνία με τη γραμμή του Κόμματος. Το βλέμμα του Μεγάλου Αδελφού τον παρακολουθεί από κάθε αφίσα, η Αστυνομία της Σκέψης φέρνει στο φως κάθε πράξη προδοσίας. Ωστόσο, μέσα του ο Γουίνστον εξεγείρεται εναντίον αυτού του ολοκληρωτικού καθεστώτος που απαιτεί απόλυτη υποταγή και ελέγχει κάθε πτυχή της ζωής μέσα από εφιαλτικές τηλεθόρες και το ακοίμητο μάτι του Μεγάλου Αδελφού – συμβολικού ηγέτη του Κόμματος.

Λαχταρώντας ελευθερία, ο Γουίνστον βρίσκει τον έρωτα στο πρόσωπο της Τζούλια και μέσα του αφυπνίζονται νέες προοπτικές. Και ενώ τα ελικόπτερα της αστυνομίας διαγράφουν ασταμάτητα κύκλους από πάνω τους, ο Γουίνστον και η Τζούλια αρχίζουν να αμφισβητούν το Κόμμα. Ωστόσο ο Μεγάλος Αδελφός δεν ανέχεται διαφωνίες – ούτε καν αυτές που παραμένουν ως σκέψεις και δεν εκφράζονται.

Το 1984 είναι το τρομακτικό όραμα ενός ολοκληρωτικού μέλλοντος όπου οι πάντες και τα πάντα είναι δέσμοι ενός τυραννικού καθεστώτος. Αυτό το δυστοπικό αριστούργημα είναι ίσως το πιο σημαντικό βιβλίο του εικοστού αιώνα και πιο επίκαιρο σήμερα από οποιοδήποτε άλλο βιβλίο μπορεί να σκεφτεί κανείς.

